

Carl Knif COMPANY

I ADDRESS YOU

SUOMEKSI >

SVENSKA >

ENGLISH >

Esityksen tekstit suomeksi >

Föreställningens texter på svenska >

The voiceover texts in English >

Carl Knif COMPANY

Carl Knif COMPANY

I ADDRESS YOU

To 25.4.2024 klo 19 (ensi-ilta)

Pe 26.4.2024 klo 19

La 27.4.2024 klo 19

To 2.5.2024 klo 19

Pe 3.5.2024 klo 19

La 4.5.2024 klo 19

Pannuhalli, Tanssin talo

Kieli: englanti (suomen- ja ruotsinkieliset käännökset käsiohjelmassa)

Kesto: 50 min

Sisältöhuomiot: Teos sisältää alastomuutta, strobovaloja ja teatterisavua, sekä mainintoja ja kuvamateriaalia koulukiusaamisesta, homofobiasta ja kuolemasta

”

address you on jatkoa henkilökohtaisten teosten sarjalle, jossa tarkastelen omaa historiaani tekstin ja liikkeen kautta. Pyrkimys käsitellä omia kokemuksia ja luoda niiden kautta tilaa tunnistamiselle ja pohdinnalle on yksi luomisen perusmotiiveista.

Esityksessä palaan aids-epidemian aikaan 80- ja 90-luvuilla, jolloin olin lapsi ja nuori. Aikaan, jolloin yhteiskunnan oli kohdattava kollektiivisia pelkoja ja tabuja seksuaalisuudesta ja kuolemasta. Taudin aiheuttama uhkaava humanitaarinen katastrofi toi esiin piilossa olevat ennakkoluulot ja vihan seksuaalivähemmistöjä, erityisesti homomiehiä kohtaan. Nuoria miehiä alkoi kuolla tuhansittain, sitten satoja tuhansia, sitten vielä enemmän. Valtaväestöä ei juurikaan kiinnostanut sairastuneiden miesten taistelu. Taistelu, jota he kävivät vallitsevaa yhteiskuntajärjestystä vastaan, joka ei ottanut huomioon sairastunutta vähemmistöä. Samalla kun nuoret homomiehet kohtasivat kuoleman tavalla, jota voi verrata vain sotaan, he taistelivat tiedottaakseen ja lisätäkseen yhteiskunnan tietoisuutta. He taistelivat sen puolesta, että aids-tutkimukseen ja sairaiden hoitoon osoitettaisiin enemmän resursseja.

Kaikki tämä samalla kun yksilön ja kokonaisen yhteiskunnan oli löydettävä uusia rituaaleja kuolleiden hautaamiseen ja suremiseen.

Homoseksuaalisuudella ei ollut sijaa tiedotusvälineissä ennen epidemiaa. Nyt kun tilaa löytyikin, siitä tuli synonyymi synnille, sairaudelle ja kuolemalle. Se sopi yhteen kirkon näkemyksen kanssa, jonka mukaan poikkeava seksuaalisuus on synti, jolla on kohtalokas lopputulos.

Mitä muistan tästä ajasta? Miten koin epidemian lapsena ja myöhemmin nuorena miehenä?

I address you -esityksessä puhun itselleni, teille ja koko yhteiskunnalle. Se ei ole objektiivista historiankirjoitusta, vaan kokoelma pohdintoja, joissa on tosiasioihin sekoittuneita omaelämäkerrallisia elementtejä. Se perustuu omaan matkaani homomiehenä. Muistelemalla haluan tuoda esiin kysymyksen siitä, kuka saa muistaa ja mitä, sekä muistojen merkityksen kollektiivisessä historiankirjoituksessa.”

CARL KNIF

I
ADDRESS
YOU

I ADDRESS YOU

Raivoisaa
tanssia
näkymisen
tulemisen
tarpeesta

I *address you* on henkilökohtainen ja yhteiskunnallinen soolo, jonka Carl Knif on luonut itselleen. Knifin omakohtaisista kokemuksista kumpuavassa esityksessä muistot ja menneet tapahtumat vuorottelevat tuoreimpien ilmiöiden kanssa, joissa itsetunto, loukkaamattomuus ja empaattinen kyky asetetaan koetukselle.

Teos pyrkii tekemään näkyväksi homoseksuaalisen vähemmistön kirjoittamattoman historian. Miten vaiennetut kokemukset vaikuttavat meihin? Millä tavalla koetut traumat kantautuvat sukupolvelta toiselle? Entä miten rakentaa itselleen identiteetti ympäristössä, jossa esikuvia ei ole?

Todellisten kohtaamisten ja syvien keskustelujen kaipuu on tämän raivoisan tanssin liikellepaneva voima. *I address you* kannustaa keskusteluun ja puolustaa ajatusta paremmasta maailmasta – se haluaa astua elämän sisälle, tulla sinua lähelle.

OHJAUS, KOREOGRAFIA, TANSSI, TEKSTIT:
CARL KNIF

VALOSUUNNITTELU, LAVASTUS: JUKKA HUITILA

ÄÄNISUUNNITTELU JA MUSIIKKI: JANNE HAST

PUKUSUUNNITTELU: KAROLIINA KOISO-KANTTILA

PUVUN JA NAAMION TOTEUTUS: NINA UKKONEN

VOICEOVER: DUDLEY REES

VALOKUVAT: YOSHI OMORI

TEASERIT JA TRAILERI: BJÖRN KNIF

TEKSTIN KÄÄNNÖKSET: JULIAN GARNER,
ESSI BRUNBERG

TUOTANTO: CARL KNIF COMPANY (MARJO
PYYKÖNEN, ESSI BRUNBERG, OTTO BJÖRKMAN)

KÄSIOHJELMA: SUSANNA RAUNIO

I
ADDRESS
YOU

CARL KNIF on tanssija, koreografi ja Carl Knif Companyn perustaja ja taiteellinen johtaja. Hän on tehnyt lukuisia koreografioita Carl Knif Companylle, eri yhteistuotantoja useiden esittävän taiteen organisaatioiden kanssa sekä koreografioita ja ohjauksia tilaustöinä tanssin ja teatterin toimijoille. Knif palkittiin vuonna 2016 tanssitaiteen valtionpalkinnolla ja vuonna 2022 Svenska litteratursällskapet myönsi hänelle palkinnon *Ett drömspel* -teoksen dramaturgiasta.

JUKKA HUITILA, TeM, on Rovaniemellä asuva visualisti ja valotaiteilija. Hän on työskennellyt näyttämötaiteen ja musiikin parissa yli kaksi vuosikymmentä sekä tehnyt julkisia valo- ja mediataideteoksia. Jukan suunnittelua näkee Carl Knif Companyn lisäksi Compañia Kaari & Roni Martinin, HDC Helsinki Dance Companyn, Raekallio Corp:in sekä oululaisen Flow Productionsin tuotannoissa.

JANNE HAST on muusikko ja äänisuunnittelija, joka on työskennellyt vuodesta 2008 freelancerina teatteri-, tanssi-, ja nykysirkusproduktioissa. Vakituksena äänisuunnittelijana ja säveltäjänä hän toimii Carl Knif Companyssa ja Kinetic Orchestrassa. Muusikkona, säveltäjänä, sovittajana ja tuottajana Hast on toiminut monissa eri musiikkityylin kokoonpanoissa, instrumentteina kosketinsoittimet, rummut sekä live-elektroniikka.

KAROLIINA KOISO-KANTTILA on pukusuunnittelija ja lavastaja, joka valmistui lavastustaiteen maisteriksi Taideteollisesta korkeakoulusta vuonna 2003. Karoliina toimii suunnittelijana laajasti niin tanssin, teatterin kuin elokuvan ja tv:n parissa. Hän on tehnyt pukusuunnitteluja yli 60 tanssiproduktioon, useisiin elokuvaan sekä menestyneisiin tv-sarjoihin. Carl Knifin kanssa Karoliina on työskennellyt vuodesta 2007.

DUDLEY REES on Lontoossa asuva improvisoija, näyttelijä ja elokuvantekijä. Hän on ollut mukana muun muassa teoksissa *Pioneer*, *Never Try This At Home*, *Boomtown* sekä Svenska Teaternin *En midsommarnattsdröm*. Dudley on myös tuottanut lukuisia lyhytelokuvia, muun muassa *7 Deadly Idiots* -elokuvan, josta hän voitti parhaan leikkauksen.

I
ADDRESS
YOU

10

STONEWALL INN on New Yorkissa sijaitseva homo-baari. Se oli 27. kesäkuuta ja 3. heinäkuuta 1969 välisenä aikana Stonewallin mellakoiden tapahtumapaikka, mikä johti homojen vapautusliikkeeseen

Yhdysvalloissa. Stonewall oli erityisen suosittu nuorten ja homoyhteisön marginaalissa olevien keskuudessa. Se oli New Yorkin ainoa homo-baari, jossa tanssiminen oli sallittua.

Jo ennen Stonewallin mellakoita poliisi teki usein ratsioita baariin, koska sillä ei ollut anniskelulupaa. Pidätettyjen joukossa oli usein baarin henkilökuntaa, henkilöllisyystodistusta vailla olevia henkilöitä ja henkilöitä, joilla ei ollut vähintään kolmea sukupuoltaan vastaavaa vaatekappaletta.

STONEWALLIN MELLAKAT olivat sateenkaariyhteisön mielenosoitukset poliisin ratsiaa vastaan varhain aamulla 28. kesäkuuta 1969 Stonewall Inn -baarissa. Transaktivistit, asunnottomat sateenkaari-ihmiset ja Stonewall Innin ja muiden lesbo- ja homobaarien asiakkaat taistelivat vastaan, kun poliisi kävi väkivaltaiseksi. Mellakoita pidetään yleisesti käännekohtana homojen vapautusliikkeelle Yhdysvalloissa.

Vuosi mellakoiden jälkeen, 28. kesäkuuta 1970, järjestettiin ensimmäiset gay pride -marssit Chicagossa, Los Angelesissa, New Yorkissa ja San Franciscossa, ja muutaman vuoden sisään homojen oikeuksia ajavia järjestöjä oli perustettu ympäri maailmaa. Nykyään Pride-kuukautta vietetään usein maailmanlaajuisesti kesäkuussa.

MARSHA P. JOHNSON (24.8.1945–6.7.1992) oli ihmisoikeusaktivisti ja yksi Stonewallin mellakoiden merkittävimmistä henkilöistä. Johnson oli Gay Liberation Frontin (GLF) perustajajäsen ja perusti yhdessä Sylvia Riveran kanssa radikaalin aktivistiryhmän Street Transvestite Action Revolutionaries (STAR).

Johnson oli myös aktiivinen New Yorkin taide-elämässä; hän oli mallina Andy Warholille ja esiintyi Hot Peaches -drag-ryhmän kanssa. Vuodesta 1987 lähtien Johnson toimi myös aids-aktivistina ACT UP -organisaatiossa.

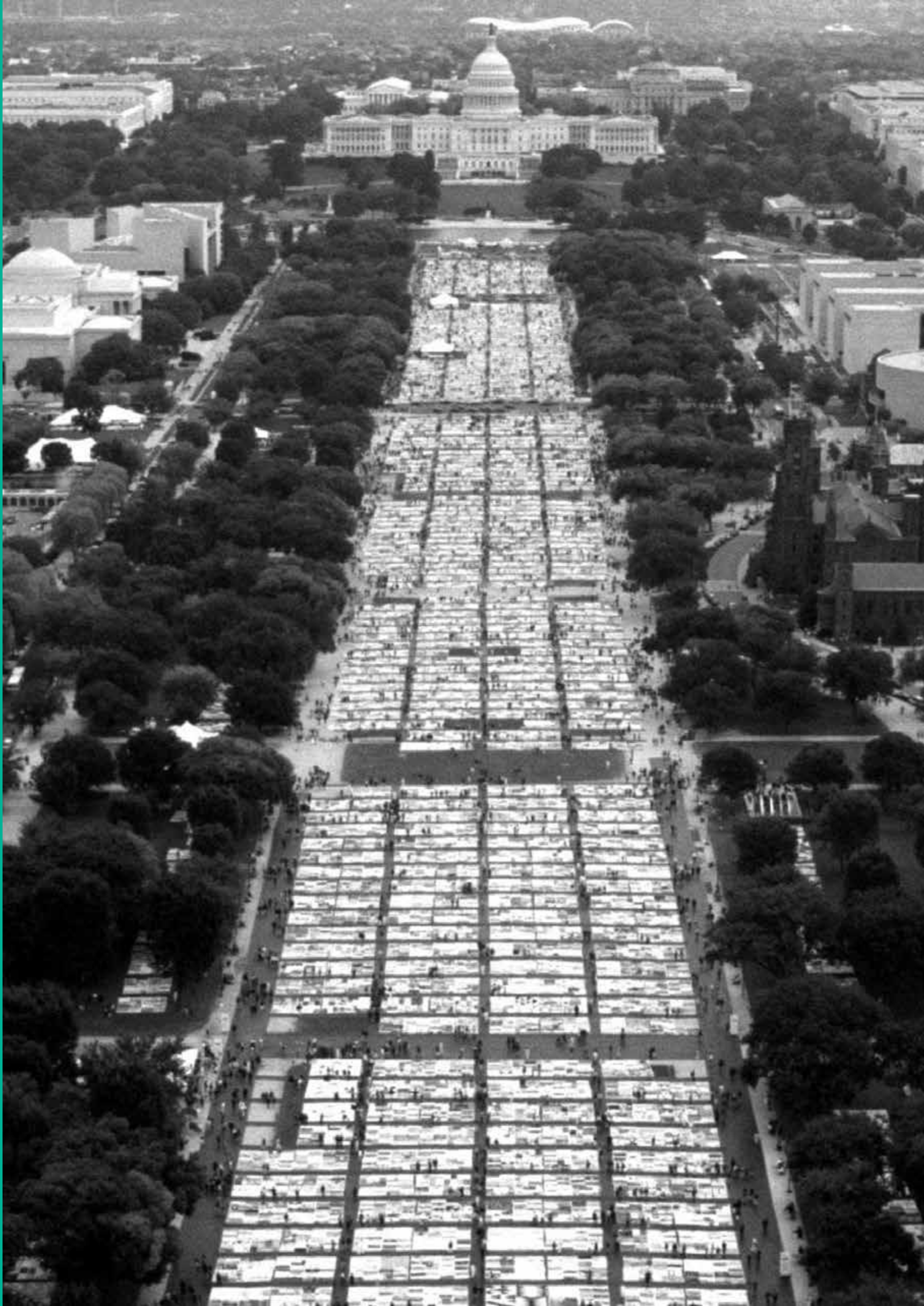

AIDS COALITION TO UNLEASH POWER (ACT UP) on kansainvälinen ruohonjuuritason ryhmä, joka on sitoutunut lopettamaan aids-kriisin. Ryhmä keskittyy HIV:hen/aidsiin ja siihen läheisesti liittyviin kysymyksiin ja pyrkii parantamaan aidsiin sairastuneiden ihmisten elämää suoran toiminnan, lääketieteellisen tutkimuksen, hoidon ja edunvalvonnan avulla.

DAVID KIRBY (6.12.1957–5.5.1990) oli yhdysvaltalainen HIV/AIDS-aktivisti. Therese Frare otti hänestä kuolinvuoteellaan valokuvan, josta tuli myöhemmin ”kuva, joka muutti aidsin kasvot”. Kuva julkaistiin *Life*-lehdessä marraskuussa 1990, ja se sai sekä kansallista että kansainvälistä huomiota.

Vuonna 1992 vaateyhtiö United Colors of Benetton käytti kuvaa mainoskampanjassaan Kirbyn perheen luvalla. Tämä ja muut potilastarinat toivat aids-kriisin, potilaiden oikeudet ja aidsia ympäröivän etiikan etualalle ja auttoivat potilasaktivisteja puolustamaan ruumiillista itsemääräämisoikeutta.

AIDS MEMORIAL QUILT on muistomerkki, jolla juhlistetaan aidsiin liittyviin syihin kuolleiden ihmisten elämää. Se on maailman suurin yhteisöllinen kansantaideteos, ja se suunniteltiin vuonna 1985, pandemian alkuvuosina, jolloin monet uhrit jäivät ilman hautajaisia.

Se on ollut useita kertoja esillä Washingtonissa, ja vuonna 2020 se palautettiin San Franciscoon. Sen voi nähdä myös virtuaalisesti.

ASHES ACTION oli ACT UP:n järjestämä tapahtuma, jossa he sirottivat aidsiin kuolleiden ihmisten tuhkat Valkoisen talon nurmikolle vastalauseena hallituksen riittämättömälle toiminnalle. Tapahtuma järjestettiin 11. lokakuuta 1992, ja sillä haluttiin osoittaa epidemian raaka todellisuus.

POLITICAL FUNERALS sai inspiraationsa Ashes Action -tapahtumasta, ja ne suunniteltiin aidsiin kuolemassa olevien aktivistien toimesta, jotka eivät halunneet vain lähipiirille tarkoitettuja hautajaisseremonioita. Sen sijaan he halusivat tehdä kuolemastaan sekä poliittisen että julkisen. Yhdysvaltain presidentinvaalit olivat lähestymässä ensimmäisten poliittisten hautajaisten aikaan, ja aktivistit olivat raivoissaan Bushin hallinnon välinpitämättömyydestä kriisiä kohtaan. Vaikka he toivoivat, että Clintonin hallinto muuttaisi asioita parempaan suuntaan, mitään muutosta ei tapahtunut.

STEVE MICHAEL (7.4.1956–25.5.1998) oli yksi niistä, joiden hautajaisista tehtiin poliittiset ja julkiset. Hän oli ACT UP:n jäsen ja AIDS Cure Party -puolueen ehdokas Yhdysvaltain presidentiksi vuonna 1996. Michael kritisoi Clintonin hallintoa, ja hänen tarkoituksenaan oli ”luoda illuusio aids-äänestysblokista, ja aidsista tulee pieni osa median uutisointia”.

I
ADDRESS
YOU

Carl Knif Company on noussut suomalaisen tanssin kärkijoukkoon nykytanssia ja fyysistä teatteria taidokkaasti yhdistelevillä teoksillaan, joille tunnusomaista on omaleimainen liikeilmaisuus sekä lämmin ja omaperäinen huumori. Carl Knif Companyn tavoitteena on luoda korkeatasoista ja innovatiivista nykytanssia niin kotimaiselle kuin kansainvälisellekin yleisölle taiteelliset ja kielelliset rajat ylittäen.

[Tilaa Carl Knif Companyn uutiskirje!](#)

Liity Carl Knif Companyn jäseneksi!

Henkilöjäsenyys (25 € / vuosi)

- Uutiskirje
- 50 % alennus CKC:n työpajoihin
- 1 avecillinen vapaalippu per vuosi omavalintaiseen CKC:n esitykseen
- Kutsu Taiteellisen tanssin yhdistys / Carl Knif Companyn vuosikokouksiin ja mahdollisuus vaikuttaa CKC:n toimintaan

Yhteisö- ja kannatusjäsenyys (100 € / vuosi)

- Kaikki yllämainitut
- Halutessasi lisäämme nimesi ja linkin yrityksesi/yhdistyksesi sivuille CKC:n nettisivuille
- Halutessasi tarjoamme näkyvyyttä printtimateriaalissa

[Tue Carl Knif Companyn toimintaa ja liity jäseneksi!](#)

KIITOKSET

ALFRED
KORDELININ
SÄÄTIÖ

Eugène, Elisabeth och Birgit
NYGRÉNS STIFTELSE

Helsinki

KONST
SAMFUNDET

Svenska
kulturfonden

Taiteen edistämiskeskus
Centret för konstfrämjande
Arts Promotion Centre Finland

TANSSIN
TALO

STIFTELSEN
Tre Smeder

Carl Knif COMPANY

Esityksen tekstit

NUKKUMINEN

Lapsena pelkäsin kauheasti silmien sulkemista. Silmien sulkeminen oli kuin lakkaisi olemasta. Kaikki katosi kun nukahdin, kaikki ihmiset, koko maailma.

Sitä pahempaa oli vain herätä keskellä yötä ja huomata, että kaikki muut nukkuivat. Aivan kuin he olisivat menneet jonnekin muualle, jonne minulla ei ollut pääsyä. Aivan kuin he olisivat kuolleet ja vain minä jäin jäljelle.

Ja tavallaan jäinkin.

KOULU

Koulussa luokkani etuosaan on sijoitettu suuri peili. Meitä pyydetään yksi kerrallaan katsomaan peiliin ja kuvittelemaan mahdollinen tulevaisuus.

Kun on minun vuoroni katsoa, en näe mitään. En edes silloin, kun siristän silmiäni.

Opettaja on kärsimätön ja sanelee jotain itse. Ehkä vaimo ja kaksi lasta, hän sanoo. Protes-

toin, en minä mitään vaimoa tai lapsia näe. Mutta hän pitää kiinni määrittelystään. Lopulta onnistun vähentämään lapset, mutta vaimo jää. Siihen voimani loppuvat.

Koulussa luokkani etuosaan on sijoitettu suuri peili. Aina joku sanelee ja määrittelee, mutta minulle ei löydy sanoja.

SININEN VIHKO

Sininen mattapintainen vihkonen, jossa on mustaa tekstiä, tipahtaa eteisen lattialle eräänä ke-säpäivänä vuonna 1985. Olen yksin kotona Vaasassa, Suomessa.

Vihkosessa sanotaan, että uusi kauhea tauti on tunnistettu ja leviää hallitsemattomasti. Se tulee ennemmin tai myöhemmin myös Suomeen.

Sininen mattapintainen vihkonen, jossa on mustaa tekstiä, tiedottaa meitä. Kaavioista käy ilmi, että vain tietyt ryhmät kärsivät.

Sininen mattapintainen vihkonen, jossa on mustaa tekstiä ja painettuja kaavioita, tulee rauhoittamaan meitä. Vihko vahvistaa, että kuulumme turvalliseen ryhmään. Musta teksti varoittaa meitä, tekee meidät tietoisiksi. Mistä meidän

pitäisi olla tietoisia? Mikä ryhmä ei ole turvallinen?

Sininen mattapintainen vihkonen, jossa on mustaa tekstiä ja painettuja kaavioita, tipahtaa eteisen lattialle eräänä kesäpäivänä vuonna 1985.

Sininen vihkonen tulee jakamaan meidät meihin ja heihin.

MAINOS

Tämä on valokuva. Nuori, luiseva mies sairaaläsängyssä, omaiset vieressä. Kuva on otettu 5. toukokuuta 1990.

Nuori, luiseva homomies sairaaläsängyssä, omaiset vieressä. Kuva on värillinen.

Tämä on muistikuvani Benettonin mainoskampanjasta.

Nuori, luiseva homomies sairaaläsängyssä, omaiset vieressä. Kuva on värillinen.

Nuori, luiseva homomies sairaaläsängyssä kuolemassa aidsiin.

Tämä on dokumentaatio. Ihan tavallinen perhe. Ihan tavallinen, epätoivoinen perhe.

Nuori, luiseva homomies sairaalasängyssä kuolemassa aidsiin, omaiset vieressä. Isä kumartuu alas syleilläkseen poikaansa. Kuva on värillinen. Äiti syleilee tytärtään. Kuva on mustavalkoinen. Jäähyväiset, jotka ikuistetaan. Se on symbolista, Pietà, Jeesus ja Maria.

Mitä luiseva nuori mies sanoo? Tämä on aktivis-
mia, viimeinen toivoni.

Nuori, luiseva homomies sairaalasängyssä, omaiset vieressä. Mitä kuva sanoo? Tämä ei ole yksityisasia, nämä ovat tunteita, tämä on sanottava. Mitä isä sanoo? Ei meitä hyväksikäyt-
tä, vaan heitä.

Nuori, luiseva homomies kuolemassa aidsiin, omaiset vieressä. Tämä on petos, olemme sul-
keneet silmämme, peittäneet korvamme ja kiel-
täytyneet puhumasta. Olemme kadottaneet
kielemme, unohtaneet kuinka jättää hyvästit tai
pikemminkin kuinka pitää kuolemaa kädestä.

Tämä on katastrofi, se on mautonta ja makaa-
beria. Kuolema on yksityisasia, älkää tunkeko
sitä naamaani.

Nuori, luiseva homomies kuolemassa aidsiin, omaiset vieressä. Kuva on värillinen. Mitään ei ole tehtävissä, eihän?

Nuori mies sanoo, ”Se, jota ei koskaan ollut olemassa, ei voi kadota.” Tämä on vain symbolista, koska todellista transsendenssia ei ole. Kadonnut poika on viimeinen jälkeni. Se on julmaa taistelua, verta, hikeä, kyyneleitä, ulostetta ja oksennusta. Se on niin inhimillistä, että sattuu!

Nuori mies sanoo, ”Vihaan teitä!”

Tämä on taloustiedettä, business as usual, sosiaalista järjestystä, lakeja ja asetuksia. Lääkkeitä ei voida tuoda markkinoilla tuosta vain.

Kuva on mustavalkoinen.

Tämä on moraalia. Se on epäkunnossa. Syntinen ei voi odottaa, että armo lankeaa hänen pyynnöstään. Se on yhteiskunta, joka on sairas, vainajien tuhkat pääsevät hengitysteihinne ja tukkivat kurkkunne!

Nuori, luiseva homomies sairaalasängyssä.

Mitä teemme ruumiille nyt? Hankkiutukaa eroon siitä, se on viallinen, koska se oli viallinen jo eläessään. Nyt se on tappava. Sulkekaa se ilmatiiviisti, teipatkaa se jätesäkkiin, hitsatkaa se titaaniin. Älkää antako sen enää koskaan koskettaa elämää.

Tämä on David Kirby, hän kuolee ja minä katson vierestä.

VERI

”Vitun homo” kaikuu korvissani, kuin tuhat samanaikaista ääntä. En osaa sanoa, tulevatko äänet sisältäni vai jostain muualta.

Olen kaatunut nelinkontin jalkakäytävälle. On kevättalvi 1991.

Ääni, joka osoittautuu vain yhdeksi ääneksi, pysyy nimettömänä, koska kieltäydyn kääntymästä ympäri. Hän, kuka ikinä hän onkaan, ei enää koskaan näe kasvojani.

Pystyisin helposti kestäämään vielä useita iskuja, voisin potkia ja lyödä takaisin, mutta sitten minun olisi nähtävä heidät, ympärilläni olevat hahmot.

Hän, kuka ikinä hän onkaan, ei enää koskaan näe kasvojani. Kukaan ei näe.

On keskiyö maaliskuussa 1991, jäätä ja harmaata lunta. Potku selkään saa selkäytimeni värähtelemään. Ylähuuleni turpoaa ja veri pulppuaa suuhuni.

Häpeä siitä, että sisimpäni vedetään esiin jalkakäytävällä ilman varoitusta, on sietämätön. Miten hän voi nähdä minut, enhän ole olemassa edes itselleni?

Sillä ei ole väliä, kuka hän on. Hän on kaikki ja ei kukaan. Ei kukaan ja kaikki minulle.

Mutta tuskan keskeyttää jotain pahempaa, oivallus. Kukaan ei saa nähdä minua tällaisena!

Miten piilotan haavat? Kukaan ei saa nähdä niitä! Eivät varsinkaan vanhempani, he tulevat epäilemään! He laskevat yksi plus yksi, he taajuavat, olen siitä varma. He tuntisivat sääliä, häpeää tai jotain muuta kamalaa. Kaikki muu käy, mutta siihen minä en pysty.

Potku selkään saa selkäytimeni värähtelemään. Ylähuuleni turpoaa ja veri pulppuaa suuhuni.

Se, mitä ei vielä ollut, työntyy takaisin, yhä kauemmas ja kauemmas. Olen ei kukaan ja kaikki, kaikki ja ei kukaan itselleni.

”Vitun homo” kaikuu korvissani, kuin tuhat samanaikaista ääntä. Äänet tulevat sisältäni.

OLEN ESITYYS

Olen liioittelu.

Olen strategia.

Olen pinta.

Olen estetiikka.

Olen liike.

Olen vastarinta.

Olen kitka.

Olen väri.

Olen se, jota ei voi mainita.

Olen ikuinen juhla.

Olen politiikka.

Olen uhri.

Olen syyllinen.

Olen se, jolla on näkymä.

Olen se, jolla ei ole näkemystä.

Olen symboli.

Minut nähdään.

Sulaudun joukkoon.

Olen lippu.

Olen esitys.

Olen spektaakkeli.

Olen performanssi.

(Sanotte, että se on liikaa, mutta liikaa ei ole tarpeeksi.)

VEIT MINULTA KEVEYDEN

Sinä kirottu keksintö, sinä luonnonoikku, minä kiroan sinut, silloin ja nyt.

Veit minulta keveyden. Lähellä virtaavan veren lämpö. Kyky ja lahja täydelliseen antautumiseen.

Sinä kirottu keksintö, sinä luonnonoikku, että joudunkin kanssasi peliin. Turvonneet rauhaset yhdestä ainoasta suudelmasta, kuumetta pelkästä ajatuksesta.

Sinä rikkinäisten kalvojen hulluus, sinä ruumiin hysteria. Saastutit itsestäänselvän, annoit pelokkaille äänille sävelen. Sinä kirottu keksintö, sinä luonnonoikku, älä enää ikinä tule tänne.

VALITETTAVASTI EN VOI LUOTTAA TEIHIN

Valitettavasti en voi luottaa teihin. Teidän välillenne syntyneissä rakenteissa ei ole tilaa minulle. En voi nojata mihinkään ilman, että olisin vaarassa pudota silmukoiden läpi.

Minun on siis tavaittava jokainen sana, saneltava jokainen yksityiskohta, en voi jättää mitään sattuman varaan tai pitää mitään itsestäänselvyyttenä.

Minun syntymäni on toisenlainen alku. Keho antaa muodon, mutta kaikki muu on kirjoittamattonta.

Lapsi! Ainoa sana, jota tarvitaan. Rakenteet tärisyvät, nojaamme ja kaadumme, kaiken on värhähdeltävä solutasoa myöten.

Valitettavasti en voi luottaa meihin.

Minun on siis saneltava jokainen yksityiskohta, lavastettava jokainen tapahtuma, osoittaa mieltäni ja liioiteltava.

En voi luottaa mihinkään tai pitää sitä itsestäänselvyyttenä.

Koulussa luokkani etuosaan on sijoitettu erilaisia peilejä, ja me voimme valita haluamamme

peili. Katsomme peileihin ja kuvittelemme mahdollisia tulevaisuuksia.

Näemme itsemme mutta myös toisemme. Verta, hikeä, kyyneliä, ulosteita, oksennusta, kaikki mitä ihmisyyteen kuuluu, näemme rakkauden. Joku kysyy, mitä teemme elimillämme?

Valitettavasti en voi luottaa teihin.

Siksi minun on lavastettava, osoitettava mieltäni, liioiteltava ja näytettävä. Hääni ovat spektakkelien spektakkelit. Kaikki luonnollinen on kielletty, tämä on luonnottomien juhla. Täällä juhlimme pintaa ja sen alaista syvyyttä. Ei ole sulhasia tai morsiamia, mutta siteitä sidotaan yhtä kaikki. Lupaus kantaa sinua, se pysyy ja pysyy.

Kun olen vanha enkä voi enää sanella, kirjoitan kaiken käsilläni, näette sen tästä.

Hyi helvetti sitä, joka uskaltaa katsoa kohti vaa-tekaappia. Syljen ja kiroilen. Se on paljon pyydetty ja sitä tulee lisää. Rakenteet tärisevät, solut myös, me nojaamme ja kaadumme.

Kun kuolen, makaan alasti lasiarkussa, pääni alla valkoinen silkkityyny, kolibrien ympäröimänä. Neilikat tuoksuvat, mutta myös jokin muu,

kitkerämpi. Ei musiikkia, ei puheita, mutta kuitenkin jyrisee.

En voi luottaa teihin, mutta se minun on kuitenkin tehtävä.

RAKKAUS

Tunnen tietynlaisen rakkauden muodon.

Se tuli kerran kera valkoisen takin, tittelin ja ankarien kasvojen. En tiennyt, että se voisi olla sen näköinen. Että suloisimmat sanat voisivat olla kreikaksi ja latinaksi.

Hän sanoi, että valitettavasti ei ole paikkaa jonne istua, mutta minulla on kaikki maailman aika. Voit levätä tässä kaaviossa, käyrä opastaa sinua, kun sinun on löydettävä tie ulos. Emme tapaa enää koskaan, mutta kysy niin näemme.

Tunnen tietynlaisen rakkauden muodon.

Se on tietoa ja tutkimusta, se on yksilöitä, tiloja ja ryhmiä, se on hypoteeseja ja keksintöjä. Oikea, joka menee pieleen, ja väärä, joka menee oikein. Se on eetteriin laukaistu rakkauden laajin muoto, joka laskeutuessaan laskeutuu yhteen ja kaikkiin.

Tieto rakkautena, rakkaus lohdutuksena. Valta-
va laskenta, joka syleilee meitä kaikkia, tarvit-
semme sitä tai emme.

Tunnen rakkauden erityisimmän muodon ja se
on tämä: sinä olet minä ja minä olen sinä, ja me
olemme tässä ja nyt.

Carl Knif COMPANY

I ADDRESS YOU

Tors 25.4.2024 kl. 19
(premiär)

Fre 26.4.2024 kl. 19

Lör 27.4.2024 kl. 19

Tors 2.5.2024 kl. 19

Fre 3.5.2024 kl. 19

Lör 4.5.2024 kl. 19

Pannhallen, Dansens Hus

Språk: engelska (finska och svenska översättningar i programbladet)

Längd: 50 min

Innehållsvarningar: Verket inkluderar nakenhet, strobo och teatterök samt teman kring mobbing, homofobi och död

”

A *address you* är en fortsättning på en serie personliga verk, där jag genom text och rörelse granskar min egen historia. En strävan att komma till rätta med de egna upplevelserna, och genom dem skapa yta för igenkänning och reflektion, är ett av de grundläggande motiven för skapandet.

I föreställningen återvänder jag till AIDS-epidemins tid på 80- och 90-talen då jag själv var barn och ung. En tid då samhället blev tvungnet att konfronteras med kollektiva rädslor och tabun gällande sexualitet och död. Den stundande humanitära katastrofen som sjukdomen medförde hetsade fram gömda fördomar och hat mot de sexuella minoriteterna, framförallt homosexuella män. Unga män började mitt i allt dö i tusental, sedan hundratusental, sedan ännu fler. Den stora allmänheten förblev opåverkad av den kamp de drabbade männen tvingades utkämpa. En kamp mot den rådande samhällsordningen som struntade i den drabbade minoriteten. Samtidigt som de unga homosexuella männen möttes av död på ett sätt som endast kan liknas vid krig, kämpade de för att informera och öka medvetenheten i samhället. De kämpade för ökade resurser för forskning kring AIDS och vård av de sjuka. Allt detta

samtidigt som individen och ett helt samhälle skulle finna nya ritualer för att begrava och sörja de döda.

Homosexualiteten hade ingen plats i media innan epidemin. Nu när den fick plats blev den synonym med synd, sjukdom och död. Något som klingade väl med kyrkans syn på nonkonformistisk sexualitet som synd med dödlig utgång.

Vad minns jag från denna tid? Hur upplevde jag epidemin som barn och senare som ung man?

I address you talar jag till mig själv, till er och till samhället i stort. Det är ingen objektiv historieskrivning utan en samling reflektioner med självbiografiska inslag blandat med fakta. Som grund står min egen resa som gay man. Genom att minnas vill jag lyfta fram frågan om vem som får minnas och vad, samt minnenas vikt i den kollektiva historieskrivningen.”

CARL KNIF

I
ADDRESS
YOU

I ADDRESS YOU

Rasande
dans
om behovet
av att bli
sedd

I *address you* är ett personligt och samhälleligt verk som Carl Knif har koreograferat för sig själv. Koreografin tar avstamp i det självupplevda, minnen och händelser från det förflutna varvas med aktuella händelser, där självkänsla, okränkbarhet och empatisk förmåga sätts på prov.

Verket strävar till att synliggöra den homosexuella minoritetens oskrivna historia. Hur påverkas vi av förträngda upplevelser? Hur överförs upplevda trauman från generation till generation? Och hur skapar man sin identitet i en miljö där förebilder saknas?

En längtan efter verkliga och djupa möten och genuina samtal präglar denna rasande dans. *I address you* uppmuntrar till samtal och förspråkar idén om en bättre värld – den vill kliva in i livet, komma dig nära.

REGI, KOREOGRAFI, DANS, TEXTER: CARL KNIF

LJUSDESIGN, SCENOGRAFI: JUKKA HUITILA

LJUDESIGN OCH MUSIK: JANNE HAST

KOSTYMDESIGN: KAROLIINA KOISO-KANTTILA

KOSTYM- OCH MASKTILLVERKNING: NINA UKKONEN

VOICEOVER: DUDLEY REES

FOTOGRAFI: YOSHI OMORI

TEASERS & TRAILER: BJÖRN KNIF

ÖVERSÄTTNING AV TEXTER: JULIAN GARNER,
ESSI BRUNBERG

PRODUKTION: CARL KNIF COMPANY (MARJO
PYYKÖNEN, ESSI BRUNBERG, OTTO BJÖRKMAN)

PROGRAMBLAD: SUSANNA RAUNIO

I
ADDRESS
YOU

CARL KNIF är dansare, koreograf och Carl Knif Companys grundare. Som gruppens konstnärliga ledare skapar han verk såväl för sitt eget kompani som för andra institutioner och grupper. Knif tilldelades 2016 Finlands statspris i danskonst och 2022 tilldelades han ett pris av Svenska litteratursällskapet för dramatiseringen av *Ett drömspel*.

JUKKA HUITILA, TKM, är ljusdesigner, visualist och ljuskonstnär från Rovaniemi. Jukka har arbetat med scenkonst och musik i över 20 år, och har även gjort offentliga ljus- och media-konstverk. Utöver Carl Knif Company har Jukka arbetat med Compañia Kaari & Roni Martin, HDC Helsinki Dance Company, Raekallio Corp och Flow Productions.

JANNE HAST är musiker och ljuddesigner som har sedan 2008 arbetat som frilansare i olika teater-, dans- och nycirkusproduktioner. Som ljuddesigner och kompositör har han arbetat redan länge med Carl Knif Company och Kinetic Orchestra. Hast har även varit verksam i olika ensembler som musiker, kompositör, arrangör och producent. Hans instrument är keyboard, trummor och live-elektronik.

KAROLIINA KOISO-KANTTILA är kostymdesigner och scenograf som utexaminerades från Aalto-universitetet år 2003 och arbetar som designer inom dans, teater, film och tv-produktioner. Koiso-Kanttila har designat kostymer för mer än 60 dansproduktioner samt många olika filmer och tv-serier. Hon har jobbat med Carl Knif sedan 2007.

DUDLEY REES är en improvisatör, skådespelare och filmskapare baserad i London. Han har bland annat medverkat i föreställningarna *Pioneer*, *Never Try This At Home*, *Boomtown* och Svenska Teaterns *En midsommarnattsdröm*. Dudley har också producerat flera kortfilmer, bland annat *7 Deadly Idiots*, för vilken han vann pris för bästa klippning vid Absurd Film Festival.

I
ADDRESS
YOU

10

STONEWALL INN är en gaybar i New York. Mellan den 27 juni och den 3 juli 1969 var det platsen för Stonewallupproret som ledde till gayrörelsen i USA. Stonewall var särskilt populärt bland ungdomar

och de som befann sig i utkanten av minoritetsgruppen. Det var den enda baren för homosexuella män i New York där det var tillåtet att dansa.

Redan före Stonewallupproret utsattes baren ofta för polisräder eftersom den saknade utskänkningstillstånd. Bland de gripna fanns ofta barens personal, personer utan legitimation och personer som inte var klädda i minst tre könskonformerande klädesplagg.

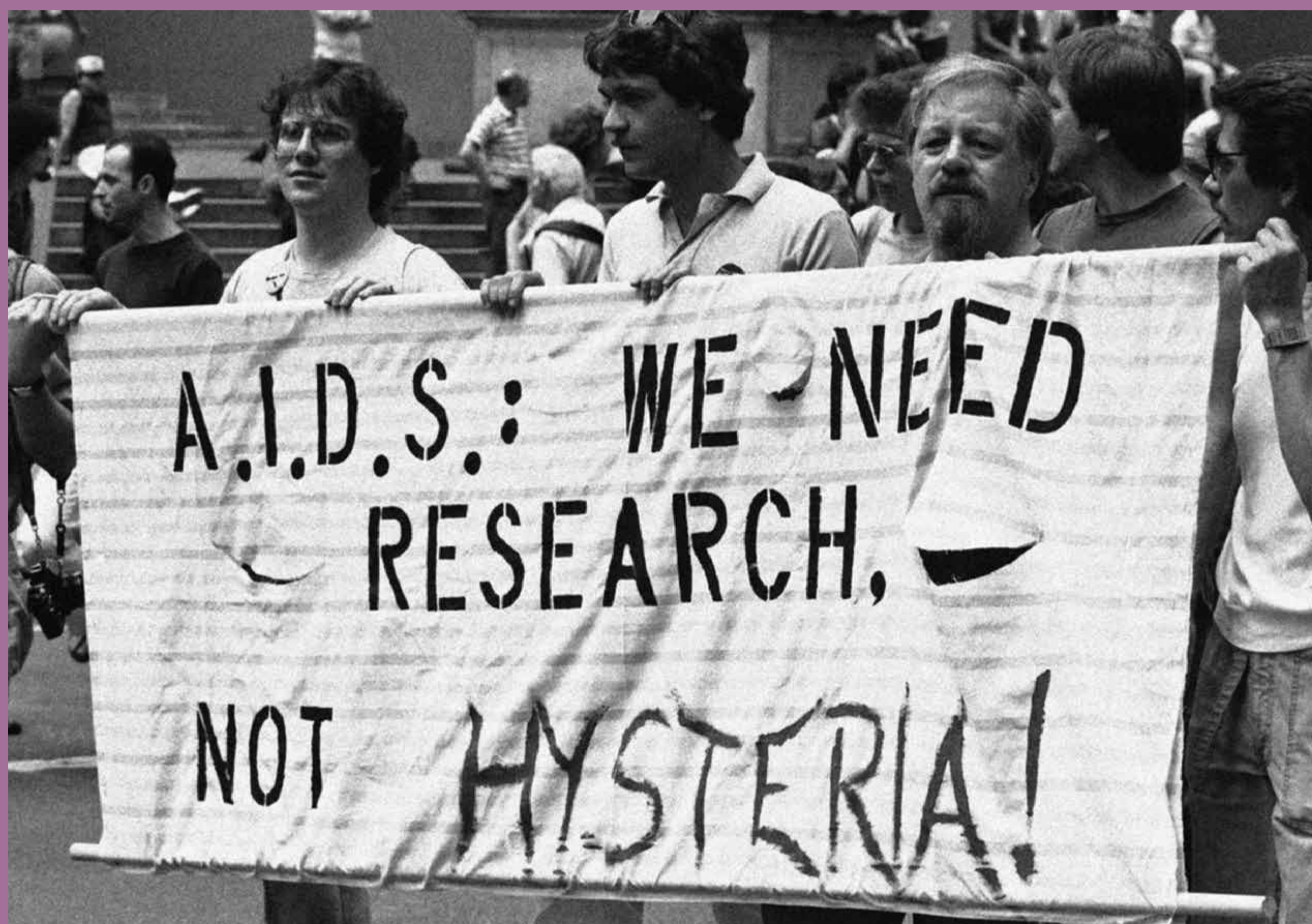
STONEWALLUPPRORET var en serie protester som svar på en polisrazzia som inleddes tidigt på morgonen den 28 juni 1969 på Stonewall Inn. Transaktivister, homosexuella utan bostad och gäster på Stonewall Inn och andra gaybarer i området slog tillbaka när polisen blev våldsam. Upproret anses allmänt vara vändpunkten för gayrörelsen och den moderna kampen för queer-rättigheter i USA.

Ett år efter upproret, på årsdagen den 28 juni 1970, ägde de första gay pride-marscherna rum i Chicago, Los Angeles, New York City och San Francisco, och inom några år hade organisationer för homosexuellas rättigheter grundats över hela världen. Idag firas pridemånaden ofta i juni världen över, med International LGBT Pride Day den 28 juni.

MARSHA P. JOHNSON (24 augusti 1945 – 6 juli 1992) var en av de mest framträdande personerna inom gayrörelsen och Stonewallupproret i USA. Johnson var en av grundarna av Gay Liberation Front (GLF) och var med och grundade den radikala aktivistgruppen Street Transvestite Action Revolutionaries (STAR) tillsammans med Sylvia Rivera.

Johnson var också aktiv i New Yorks konstscen, och modellerade för Andy Warhol och uppträdde på scen med dragshowgruppen Hot Peaches. Från och med 1987 var Johnson också en AIDS-aktivist med ACT UP.

AIDS COALITION TO UNLEASH POWER (ACT UP) är en internationell gräsrotsgrupp som arbetar för att få ett slut på AIDS-krisen. Med fokus på HIV/AIDS och närbesläktade frågor arbetar gruppen för att förbättra livet för människor med aids genom direkt aktion, medicinsk forskning och opinionsbildning, samt genom att arbeta för att förändra lagstiftning och offentlig politik.

DAVID KIRBY (6 december 1957 – 5 maj 1990) var en amerikansk HIV/AIDS-aktivist. Han är känd för ett foto som Therese Frare tog på hans dödsbädd och som senare blev ”bilden som förändrade ansiktet på AIDS”. Bilden publicerades i Life i november 1990 och fick både nationell och internationell uppmärksamhet.

År 1992 användes fotot av klädföretaget United Colors of Benetton i en reklamkampanj, med tillstånd från Kirbys familj. Detta, tillsammans med andra patientberättelser, gjorde att AIDS-krisen, patienträttigheter och etik kring HIV/AIDS hamnade i förgrunden, vilket hjälpte patientaktivister att förespråka kroppslig autonomi och rätten till inkludering.

AIDS MEMORIAL QUILT är ett minnesmärke för att hylla de människor som har dött av aidsrelaterade orsaker. Det är världens största folkkonstverk och skapades 1985 under pandemins första år, då social stigmatisering hindrade många offer från att få begravning.

Den har ställts ut flera gånger i Washington, och 2020 återvände den till San Francisco. Den kan också ses virtuellt.

ASHES ACTION var ett evenemang som organiserades av ACT UP där de spred askan från personer som dött i AIDS på Vita husets gräsmatta i protest mot regeringens otillräckliga respons på AIDS. Aktionen ägde rum den 11 oktober 1992, i ett akut behov av att visa epidemins brutala verklighet.

POLITICAL FUNERALS inspirerades av Ashes Action och utformades av aktivister som höll på att dö i AIDS och som inte ville ha en diskret begravningssceremoni endast för den närmaste familjen. Istället ville de göra sin död både politisk och offentlig. Det amerikanska presidentvalet närmade sig vid tiden för de första politiska begravningarna, och aktivisterna var rasande över den nonchalans som Bush-administrationen hade visat i samband med krisen. De hoppades att Clintonadministrationen skulle förändra saker till det bättre, men det skedde ingen förändring efter Clintons val.

STEVE MICHAEL (7 april 1956 – 25 maj 1998) var en av dem vars begravning gjordes politisk och offentlig. Han var medlem i ACT UP och var AIDS Cure Partys kandidat till posten som USA:s president 1996. Michael var en kritiker av Clintonadministrationen, och han ville ”skapa illusionen av ett aidsröstblock, och aids kommer att bli en liten del av mediebevakningen”.

I
ADDRESS
YOU

Carl Knif Company är ett danskompani verksam i Finland och internationellt sedan 2012. Knifs scenkonstproduktioner är välkända bland annat för sitt säregna fysiska uttryck och för sin originella och varma humor. Carl Knif Company strävar efter att skapa högkvalitativ och innovativ samtida dans som överskrider konstnärliga och språkliga gränser.

[Prenumerera på Carl Knif Companys nyhetsbrev!](#)

Bli medlem i Carl Knif Company!

Individuellt medlemskap (25 € per år)

- Nyhetsbrev
- 50 % rabatt till CKC:s workshopar
- 1 fribiljett per år (med avec) till valfri föreställning
- Inbjudan till Carl Knif Companys årsmöte och en möjlighet att ha en inverkan på CKC:s verksamhet

Organisations- och stödmedlemskap (100 € per år)

- Allt ovanstående
- Möjlighet att inkludera ditt eller ditt organisations namn och länk på CKC:s nätsidor
- Möjlighet att få synlighet i CKC:s tryckmaterial

Stöd Carl Knif Companys verksamhet och bli medlem!

TACK

ALFRED
KORDELININ
SÄÄTIÖ

Eugène, Elisabeth och Birgit
NYGRÉNS STIFTELSE

Svenska
kulturfonden

Taiteen edistämiskeskus
Centret för konstfrämjande
Arts Promotion Centre Finland

STIFTELSEN
Tre Smeder

Carl Knif COMPANY

Föreställningens texter

SOVA

Jag var skräckslagen för att sluta mina ögon som barn. Att blunda var som att sluta existera. När jag somnade försvann allt, alla människor hela världen.

Det enda som var värre än det var att vakna mitt i natten och inse att alla andra sover. Det var som att de hade gått någon annanstans, dit jag inte hade tillträde. Som att de hade dött och jag var ensam kvar i världen.

Och på sätt och vis var jag det.

SKOLA

I skolan där jag går ställs en stor spegel längst fram i klassen. En och en blir vi ombedda att titta in i spegeln och föreställa oss en möjlig framtid.

När det blir min tur att titta ser jag ingenting. Inte fast jag kisar med ögonen.

Läraren blir otålig och dikterar något ur huvudet. Kanske en fru och två barn, bokstaverar hon. Jag protesterar, för jag ser ingen fru och

inga barn. Men hon envisas med att diktera. Till slut lyckas jag subtrahera barnen, men frun blir kvar. Där tar krafterna slut.

I skolan där jag går ställs en stor spegel längst fram i klassen. Det är alltid någon som dikterar och bokstaverar. Men inga ord gäller mig.

ETT BLÅTT HÄFTE

Ett blått häfte i matt papper med svart text faller på tamburgolvet en sommardag 1985. Jag är ensam hemma i vår lägenhet i Vasa, Finland.

Det står att en ny hemsk sjukdom har identifierats och att den sprider sig okontrollerat. Den kommer att söka sig till Finland också, förr eller senare.

Ett blått häfte i matt papper med svart text kommer för att informera oss. Diagrammen visar att det endast är vissa grupper som drabbas.

Ett blått häfte i matt papper med svart text och trycksvärta, suddiga diagram kommer för att lugna oss. Häftet kommer för att bekräfta att vi hör till den trygga gruppen. Den svarta texten kommer för att varna oss, för att göra oss upp-

märksamma. Vad skall vi vara uppmärksamma på? Vem är den otrygga gruppen?

Ett blått häfte i matt papper med svart text och trycksvärta, suddiga diagram faller på vårt tamburgolv en sommardag 1985.

Det blåa häftet kommer för att dela oss i ett vi och ett dem.

EN REKLAM

Det här är ett fotografi. En ung tanig man i en sjukhussäng, med anhöriga intill. Bilden är tagen den 5 maj 1990.

En ung tanig homosexuell man i en sjukhussäng, med anhöriga intill. Bilden är i färg.

Det här är mitt minne av Benetton's reklamkampanj.

En ung tanig homosexuell man i en sjukhussäng, med anhöriga intill. Bilden är i färg.

En ung tanig homosexuell man i en sjukhussäng döende i AIDS.

Det här är dokumentation. En helt vanlig familj. En helt vanlig familj som är förtvivlad.

En ung tanig homosexuell man i en sjukhussäng döende i AIDS, med anhöriga intill. En pappa lutar sig över sin son för att omfamna honom. Bilden är i färg. En mamma omfamnar sin dotter. Bilden är svartvit. Ett avsked som förevisas. Det här är symboler, Pietà, Jesus och Maria.

Vad säger den taniga unga mannen? Det här är aktivism, mitt sista hopp.

En ung tanig homosexuell man i en sjukhussäng, med anhöriga intill. Vad vill bilden? Det här är inte privat, det här är känslor, detta behöver bli sagt. Vad säger pappan? Det är inte vi som blir utnyttjade, utan de.

En ung tanig homosexuell man döende i AIDS, med anhöriga intill. Det här är ett svek, vi har blundat, lagt lock för öronen och vägrat tala. Vi har tappat vårt språk, glömt bort hur man tar farväl, eller snarare hur man håller döden i handen.

Det här är en katastrof, det är vulgärt och makabert så det ruttar. Döden är privat, kom inte och tryck den i ansiktet på mig.

En ung tanig, homosexuell man döende i AIDS, med anhöriga intill. Bilden är i färg. Det finns inget man kan göra, eller?

Den unga mannen säger, ”Den som aldrig funnits kan inte försvinna.” Det här är enbart symboliskt, för det finns ingen äkta transcendens. En son som gått vilse, blir mitt sista avtryck. Det är brutal kamp, blod, svett, tårar, avföring och spyor. Det är så mänskligt att det gör ont!

Den unga mannen säger, ”Jag hatar er!”

Det här är ekonomi, business as usual, en samhällsordning, lagar och förordningar. Mediciner kan inte lanseras hur som helst.

Bilden är svartvit.

Det här är moral. Den är ur funktion. Den syndige kan inte vänta sig att nåden faller på beställning. Det är samhället som är sjukt, askan av de avlidna hamnar i era andningsvägar, stockar era strupar!

En ung tanig homosexuell man i en sjukhus-säng.

Vad gör vi med kroppen nu? Bort med den, den är defekt, det var den i och för sig redan som levande. Nu är den livsfarlig. Försegla den hermetiskt, tejpa in den i en sopsäck, svetsa in den i titanium. Låt den aldrig mera röra vid livet igen.

Det här är David Kirby, han dör och jag ser på.

BLOD

”Vitun homo” ekar i mina öron. Det är som tusen röster samtidigt. Jag kan inte avgöra om rösterna kommer inifrån mig själv eller från någon annanstans.

Jag har fallit på alla fyra mot trottoaren. Det är vårvinter 1991.

Rösten som visar sig vara bara en förblir anonym eftersom jag vägrar vända mig om. Han, vem han än är, skall aldrig få se mitt ansikte igen.

Jag skulle lätt kunna tåla flera slag till, jag skulle kunna sparka och slå tillbaka men då skulle jag bli tvungen att se dem, gestalterna jag anar runtomkring.

Han, vem han än är, skall aldrig få se mitt ansikte igen. Det skall ingen.

Det är midnatt i mars 1991, is och grådaskig snö. En spark i ryggen sätter min ryggmärg i vibration. Överläppen sväller och blod forsar in i min mun.

Skammen av att få det innersta i mig utdraget på trottoaren utan förvarning är olidlig. Hur kunde han se mig, jag existerar ju inte ens för mig själv?

Det spelar ingen roll vem han är. Han är alla och ingen. Ingen och alla för mig.

Men smärtan avbryts av något värre, av en insikt. Ingen får se mig såhär! Hur skall jag gömma såren? Ingen får se dem! Sist av alla mina föräldrar, de kommer att ana! De kommer att addera ett och ett, de kommer att fatta, jag är säker på det. De kommer att känna medlidande, eller skam eller något annat hemskt. Allt annat går, men jag klarar inte det.

En spark i ryggen sätter min ryggmärg i vibration. Överläppen sväller och blod forsar in i min mun.

Det som inte ännu fanns, bankas tillbaka in, längre och längre in. Jag är ingen och alla, alla och ingen för mig själv.

”Vitun homo” ekar i mina öron, det är som tusen röster samtidigt. De kommer inifrån mig.

JAG ÄR EN FÖRESTÄLLNING

Jag är en överdrift.

Jag är en strategi.

Jag är yta.

Jag är en estetik.

Jag är en rörelse.

Jag är ett motstånd.

Jag är friktion.

Jag är en färg.

Jag är det som inte kan nämnas.

Jag är evig fest.

Jag är politik.

Jag är ett offer.

Jag är förövare.

Jag är den med utsikt.

Jag är den utan insikt.

Jag är en symbol.

Jag syns.

Jag smälter in.

Jag är en flagga.

Jag är en föreställning.

Jag är ett spektakel.

Jag är en performans.

(Ni säger att det är för mycket, för mycket är inte tillräckligt nog.)

DU TOG LÄTTHETEN IFRÅN MIG

Du satans påfund, du naturens nyck, jag förbannar dig, då och nu.

Du tog lättheten ifrån mig. Hettan från blodet som strömmar alldeles intill. Förmågan och gåvan att totalt ge mig hän.

Du satans påfund, naturens nyck, att behöva spela med dig. Svullna körtlar av endast en kyss, feber av blotta tanken.

Du brustna hinnors vanvett, du kroppens hysteri. Du förpestade det självklara, gav rädsla röster ton. Du satans påfund, du naturens nyck, kom aldrig mera hit.

TYVÄRR KAN JAG INTE LITA PÅ ER

Tyvärr kan jag inte lita på er. De strukturer som uppstått mellan er rymmer inte mig. Jag kan inte luta mig mot något utan att riskera att falla genom maskorna.

Därför måste jag bokstavera varje ord, diktera varje detalj, jag kan inte lämna något åt slumpen eller ta något för givet.

Min födsel är en annorlunda början. Kroppen har givna former men allt annat är oskrivet.

Ett barn! Det enda ordet som behövs. Strukturerna skakar, vi lutar oss och faller, allt måste vibrera ända in på cellnivå.

Tyvärr kan jag inte lita på oss.

Därför måste jag diktera varje detalj, iscensätta varje händelse, demonstrera och överdriva. Jag kan inte räkna med något, eller ta för givet.

I skolan där jag går ställs olika speglar längst fram i klassen, vi får välja vilken vi vill. Vi tittar in i speglarna och föreställer oss möjliga framtider.

Vi ser oss själva men också varandra. Blod, svett, tårar, avföring, spyor, också allt det an-

dra som hör människan till, vi ser kärlek. Någon frågar, vad gör vi med våra organ?

Tyvärr kan jag inte lita på er.

Därför måste jag iscensätta och demonstrera, överdriva och visa. Mitt bröllop är spektaklens spektakel. Allt naturligt är bannlyst här, det är det onaturligas fest. Här firar vi ytan och djupet bakom, det finns inga gummar eller brudar men här binds band likaså. Löftet om att bära dig, det består och består.

När jag blir gammal och inte kan diktera mer, då skriver jag allt med mina händer, ni kan se det här.

Fy fan den som vågar titta mot garderoben. Jag spottar och svär. Det är mycket begärt och det blir ännu mer. Strukturerna skakar, cellerna likaså, vi lutar oss och faller.

När jag dör skall jag ligga naken i en kista av glas med vit sidenkudde under huvudet och kolibrin i ring. Det doftar av nejlikor men också av något annat mera bittert. Ingen musik, inget tal, men det dundrar ändå.

Jag kan inte lita på er men blir tvungen att göra det ändå.

KÄRLEK

Jag vet en specifik form av kärlek.

Den kom en gång i en vit rock, strängt ansikte och titel. Visste aldrig att den kunde se ut så. Att de ljuvaste orden kunde vara på grekiska och latin.

Hon sa, tyvärr finns det ingenstans att sitta ner men jag har all den tid det tar. Ni kan vila i diagrammen här, kurvan leder er när ni behöver hitta ut. Vi träffas aldrig mer, men fråga så får vi se.

Jag vet en specifik form av kärlek.

Det är vetande och forskning, det är enskilda personer, salar och grupper, det är hypoteser och påhitt. Rätt som går fel och fel som går rätt. Det är den vidaste form av kärlek som skjuts upp i etern, som när den landar, landar i en och en.

Vetande som kärlek, kärlek som tröst. Ett enorm kalkyl som omfamnar oss alla oavsett om vi behöver den eller ej.

Jag vet den mest specifika form av kärlek och det är den här: du är jag och jag är du och vi finns här och nu.

Carl Knif COMPANY

I ADDRESS YOU

25 April 2024 7pm
(premiere)

26 April 2024 7pm

27 April 2024 7pm

2 May 2024 7pm

3 May 2024 7pm

4 May 2024 7pm

Pannu Hall,

Dance House Helsinki

Language: English (with Finnish and Swedish translations in the playbill)

Duration: 50 min

Content notes: nakedness, strobe lights, theatre smoke as well as mentions and imagery of bullying, homophobia and death

“

address you is a continuation of a series of personal works in which I examine my own history through text and movement. Attempts to come to terms with one's own experiences, and through them create space for recognition and reflection, is one of the fundamental motives for creation.

In the performance, I return to the time of the AIDS epidemic in the '80s and '90s when I was a child and a youth. A time when society had to confront collective fears and taboos about sexuality and death. The impending humanitarian disaster caused by the disease brought out hidden prejudices and hatred towards sexual minorities, especially gay men. Young men began to die in the thousands, then hundreds of thousands, then even more. The general public remained unaffected by the struggle of the men affected. A struggle against the prevailing social order that ignored the affected minority. While the young gay men faced death in a way that can only be compared to war, they fought to inform and raise awareness in society. They fought for increased resources for AIDS research and care for the sick. All this while the individual and an entire community would find new rituals to bury and mourn their dead.

Homosexuality had no place in the media before the epidemic. Now that it did, it became synonymous with sin, disease and death. Something that resonated with the Church's view of non-conformist sexuality as a sin with a fatal outcome.

What do I remember from this time? How did I experience the epidemic as a child and later as a young man?

In *I address you*, I speak to myself, to you and to society at large. It is not an objective history but a collection of reflections with autobiographical elements mixed with facts. It is based on my own journey as a gay man. By remembering, I want to highlight the question of who gets to remember and what, and the importance of memories in the collective historiography.”

CARL KNIF

| ADDRESS
YOU

I ADDRESS YOU

A furious
dance
about
the need
to be seen

I *address you* is a personal and societal solo that Carl Knif has created for himself. Drawing on his own personal experiences, Knif's performance alternates memories and past events with more recent phenomena that put self-esteem, inviolability and empathy to the test.

The performance aims to make visible the unwritten history of the gay minority. How do silenced experiences affect us? In what way are traumas passed on from one generation to the next? And how do we build an identity in an environment where there are no role models?

The longing for real encounters and deep conversations is the driving force behind this furious dance. *I address you* encourages conversation and champions the idea of a better world – it wants to get to the heart of life, to step close to you.

DIRECTOR, CHOREOGRAPHER, DANCER, TEXTS:
CARL KNIF

LIGHT AND SET DESIGN: JUKKA HUITILA

SOUND DESIGN AND MUSIC: JANNE HAST

COSTUME DESIGN: KAROLIINA KOISO-KANTTILA

COSTUME & MASK: NINA UKKONEN

VOICEOVER: DUDLEY REES

PHOTOS: YOSHI OMORI

TEASERS AND TRAILER: BJÖRN KNIF

TRANSLATIONS: JULIAN GARNER, ESSI BRUNBERG

PRODUCTION: CARL KNIF COMPANY (MARJO PYYKÖNEN, ESSI BRUNBERG, OTTO BJÖRKMAN)

PLAYBILL: SUSANNA RAUNIO

I
ADDRESS
YOU

CARL KNIF is a dancer, choreographer and artistic director and founder of Carl Knif Company. Knif has created numerous choreographies for Carl Knif Company and carried out co-productions and commissioned works for theatres and dance houses alike. Knif was awarded the State Prize for Performing Arts in 2016, and in 2022 he received a prize from the Society of Swedish Literature in Finland for the dramaturgy of *Ett drömspel*.

JUKKA HUITILA is a light designer, visualist and light artist based in Rovaniemi. He has worked in performing arts and music for over two decades and has created public light and media art works. His design work can be seen in productions by Carl Knif Company, Compañia Kaari & Roni Martin, HDC Helsinki Dance Company, Raekallio Corp and Flow Productions.

JANNE HAST is a musician and sound designer who has worked as a freelancer in various theatre, dance and contemporary circus productions since 2008. As a sound designer and composer, he has worked extensively with Carl Knif Company and Kinetic Orchestra. As a musician, composer, arranger and producer, Hast has worked in various ensembles playing keyboards, drums and live electronics.

KAROLIINA KOISO-KANTTILA is a costume and set designer who graduated from Aalto University in 2003 with a Master's degree in set design. Karoliina works extensively as a designer in dance, theatre, film and television. She has designed costumes for more than 60 dance productions, several films and successful TV series. Karoliina has worked with Carl Knif since 2007.

DUDLEY REES is an improviser, actor and filmmaker based in London. His theatre credits include Curious Directive's *Pioneer*, Told by an Idiot's *Never Try This At Home*, Dank Parish's *Boomtown* and Svenska Teatern's *En midsommarnattsdröm*. Dudley has also produced numerous short films, including *7 Deadly Idiots* for which he won Best Editing at the Absurd Film Festival.

I
ADDRESS
YOU

THE STONEWALL INN is a gay bar in Manhattan, New York City. In June 27 to July 3, 1969, it was the site of the Stonewall riots that led to the gay liberation movement in the United States. Stonewall was particularly

popular with youths and those on the fringes of the gay community. It was the only bar for gay men in New York City where dancing was allowed.

Even prior to the Stonewall riots, the bar was often raided by the police due to its lack of liquor licence. Among the arrested were often the bar's staff, those without identification and people who did not wear at least three pieces of gender-conforming clothing.

THE STONEWALL RIOTS were a series of protests by members of the queer community in response to a police raid that began in the early morning hours of June 28, 1969, at the Stonewall Inn. Trans activists, unhoused queer people and patrons of the Stonewall Inn and other lesbian and gay bars in the area fought back when the police became violent. The riots are widely considered to be the turning point for the gay liberation movement and the modern fight for queer rights in the United States.

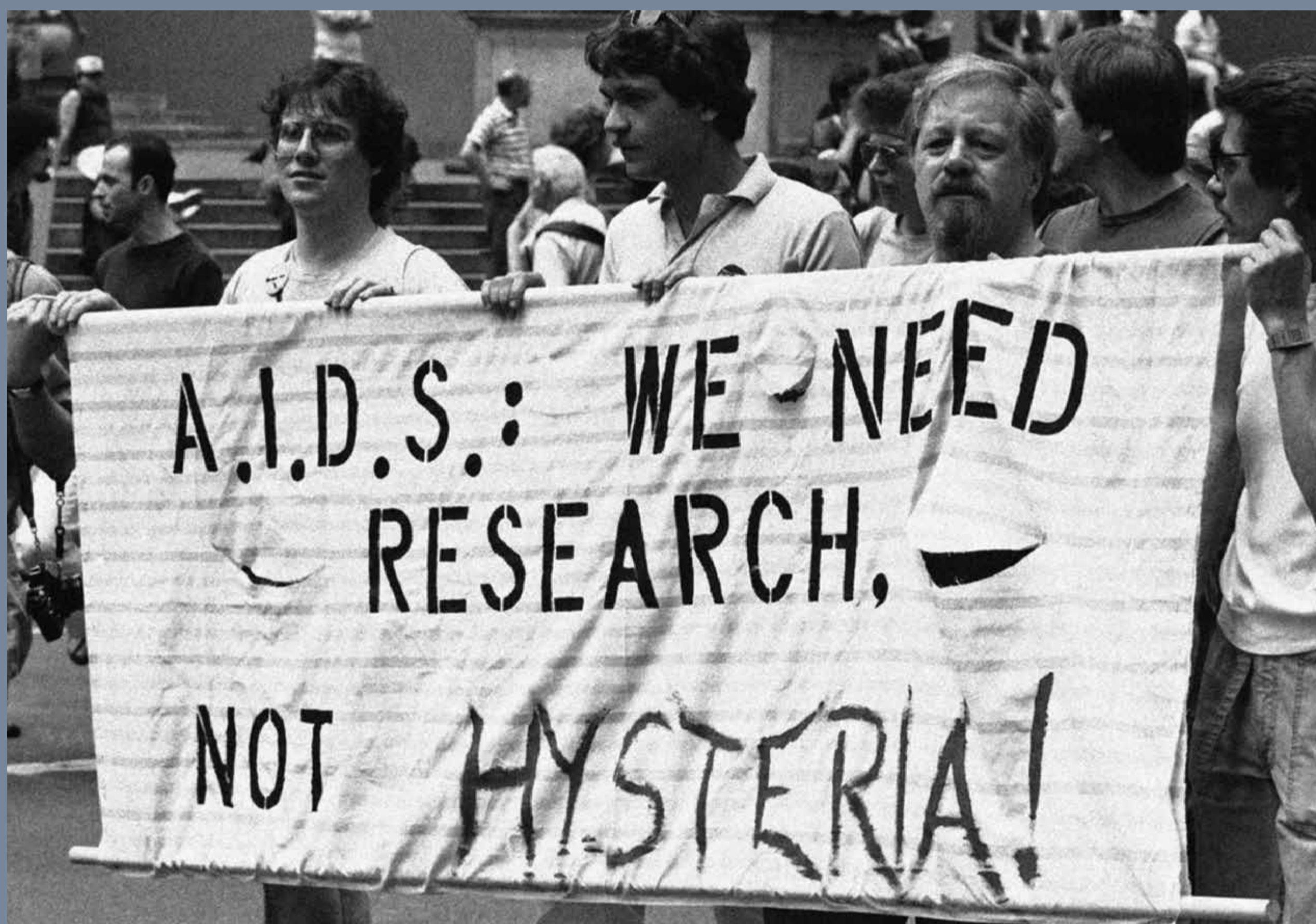
A year after the uprising, to mark the anniversary on June 28, 1970, the first gay pride marches took place in Chicago, Los Angeles, New York City and San Francisco, and within years, gay rights organisations had been founded across the world. Today, Pride Month is often celebrated worldwide in June, with International LGBT Pride Day on June 28.

MARSHA P. JOHNSON (August 24, 1945 – July 6, 1992) was one of the most prominent figures of the gay rights movements and the Stonewall riots in the United States. Johnson was a founding member of the Gay Liberation Front (GLF) and co-founded the radical activist group Street Transvestite Action Revolutionaries (STAR) along with Sylvia Rivera.

Johnson was also active in New York City's art scene, modelling for Andy Warhol and appearing onstage with the drag performance troupe Hot Peaches. From 1987, Johnson was also an AIDS activist with ACT UP.

|
ADDRESS
YOU

AIDS COALITION TO UNLEASH POWER (ACT UP) is an international, grassroots group committed to ending the AIDS crisis. With a focus on HIV/AIDS and closely-related issues, the group works to improve the lives of people with AIDS through direct action, medical research, treatment and advocacy, and working to change legislation and public policies.

DAVID KIRBY (December 6, 1957 – May 5, 1990) was an American HIV/AIDS activist. He was the subject of a photograph taken at his deathbed by Therese Frare that later became the “picture that changed the face of AIDS”. Published in the Life magazine in November 1990, it gained both national and international attention.

In 1992, the photo was used by the clothing company United Colors of Benetton in an advertising campaign, with the permission of Kirby’s family. This, along with other patient stories, brought the AIDS crisis, patient rights and ethics surrounding HIV/AIDS to the forefront, helping patient activists advocate for bodily autonomy and right to inclusion.

THE AIDS MEMORIAL QUILT is a memorial to celebrate the lives of people who have died of AIDS-related causes. The largest piece of community folk art in the world as of 2020, it was conceived in 1985 during the early years of the pandemic, when social stigma prevented many victims from receiving funerals.

It has been displayed on the Mall in Washington, D.C. several times, and in 2020, it was returned to the AIDS Memorial in San Francisco. It can also be viewed virtually.

ASHES ACTION was an event organised by ACT UP in which they scattered the ashes of people who had died of AIDS on the White House lawn in protest of the government's inadequate response to AIDS. The action took place on October 11, 1992, in an urgent need to show the brutal reality of the epidemic.

POLITICAL FUNERALS were inspired by the Ashes Action and conceived of by activists dying of AIDS who did not want a discrete burial ceremony only for close family. Instead, they wished to make their deaths both political and public. The U.S. presidential election was coming up around the time of the first political burials, and activists were furious with the neglect that the Bush administration had shown towards the crisis. Although they hoped that the Clinton administration would change things for the better, no change occurred after Clinton's election.

STEVE MICHAEL (April 7, 1956 – May 25, 1998) was one of those whose funeral was made political and public. He was a member of ACT UP and the AIDS Cure Party's candidate for President of the United States in 1996. Michael was a critic of the Clinton administration, and he intended to “create the illusion of an AIDS voting bloc, and AIDS will become a small part of the media coverage”.

I
ADDRESS
YOU

Carl Knif Company has risen to the forefront of Finnish dance with a blend of contemporary dance and physical theatre, characterised by highly recognisable narratives and virtuoso dancing. Carl Knif Company's goal is to create innovative contemporary dance performances for both Finnish and international stages.

[Sign up for Carl Knif Company's newsletter!](#)

Become a member of Carl Knif Company!

Individual membership (€25 per year)

- Newsletter
- 50% discount on Carl Knif Company's workshops
- 1 free ticket (plus one) to a show of your choice
- An invitation to the annual meetings of Taiteellisen tanssin yhdistys / Carl Knif Company and the chance to have an impact on the Company's activities

Organisation and support membership (€100 per year)

- All of the above
- Your or your company's name and link on the Company's website
- Possible coverage on the Company's printed material

Support Carl Knif Company and become
a member!

THANK YOU

ALFRED
KORDELININ
SÄÄTIÖ

Eugène, Elisabeth och Birgit
NYGRÉNS STIFTELSE

Svenska
kulturfonden

Taiteen edistämiskeskus
Centret för konstfrämjande
Arts Promotion Centre Finland

STIFTELSEN
Tre Smeder

Carl Knif COMPANY

The voiceover texts

SLEEP

I was terrified of closing my eyes as a child. To do so was to cease to exist. When I slept everything vanished, every person, the whole world.

The only thing worse was to awake at night and know everyone else was sleeping. It was as if they had gone somewhere else, where I had no access. As if they had died and I was alone in the world.

And in some ways, I was.

SCHOOL

At the school I attend a large mirror is placed in front of the class. One by one we're asked to look into the mirror and imagine ourselves a possible future.

When my turn comes I see nothing, even though I strain my eyes.

The teacher grows impatient and, off the cuff, dictates. A wife, perhaps, and a couple of kids. I protest, for I see no wife nor kids, but she in-

sists on her prescription till finally I manage to lose the kids, but the wife remains. And my strength runs out.

At my school I attend a large mirror is placed in front of the class. There's always someone dictating, prescribing. But nothing that's said pertains to me.

A BLUE PAMPHLET

A blue pamphlet with black text on coarse paper flops through our letterbox one summer's day, 1985. I'm home alone at our flat in Vaasa, in Finland.

The pamphlet announces that a terrible new sickness has been identified and is spreading uncontrollably. Sooner or later it will arrive in Finland, also.

A blue pamphlet with black text on coarse paper arrives to inform us. A diagram shows how only certain groups are affected.

The purpose of the blue pamphlet with black text on coarse paper and crude diagrams is to reassure us. It has come to reassure us that we belong to the unaffected group. The black text is here to warn us, to make us aware. What ex-

actly should we be aware of? Who belongs to the affected group?

A blue pamphlet with black text and crude diagrams on coarse paper flops through our letter-box one summer's day, 1985.

The blue pamphlet has come to to create an "us" and a "them".

THE ADVERTISEMENT

This is a photograph. A young, emaciated man in a hospital bed, his family gathered round. The picture was taken on May the 5th 1990.

A young, emaciated man in a hospital bed, his family gathered round. The picture is in colour.

This is my memory of an advertising campaign for Benetton.

A young, emaciated, homosexual man in a hospital bed, his family gathered round. The picture is in colour

A young, emaciated, homosexual man in a hospital bed, dying of AIDS.

This is documentation. An ordinary family. A perfectly ordinary family, in despair.

A young, emaciated, homosexual man in a hospital bed dying of AIDS, his family gathered round. A father leans over to embrace his son. The picture is in colour. A mother embraces her daughter. The picture is black and white. A farewell, immortalised. It's symbolic, Pietà, Jesus and Mary.

What does the emaciated young man say? This is activism, my last hope.

A young, emaciated, homosexual man in a hospital bed, his family gathered round. What's the point of the picture? This here isn't private, it's feelings, this needs to be said. What is the father saying? It's not we that are exploited here, it's them.

A young, emaciated, homosexual man, dying of AIDS, his family gathered round. This is betrayal, our eyes are closed, our ears blocked, we refuse to speak. We've lost our language, forgotten how to bid farewell, or rather how to hold hands with death.

This is a catastrophe, it's vulgar and macabre, it stinks. Death is private, come not here and rub it in my face.

A young, emaciated, homosexual man dying of AIDS, his family gathered round. The picture is in colour. There's nothing one can do, is there?

The young man says, "That which never was cannot disappear." This is just symbolic, real transcendence doesn't exist. A son who strayed is my last impression. A brutal struggle, blood, sweat, tears, faeces and vomit: it's so human it hurts!

The young man says, "I hate you!"

This is economics, business-as-usual, the social order, rules and regulations. Medicines have their price.

The picture is black and white.

This is morality. It's out of order. The sinner cannot demand mercy. It's society that is sick, the ashes of the dead sticking in your gullets, blocking your throats!

A young, emaciated, homosexual man in a hospital bed.

What do we do now with the body? Away with it, it's defective, it already was when it was alive. Now, it's dangerous. Seal it hermetical-

ly, tie it up in a bag, weld it shut in a lead box.
Never let it touch a human life again.

This is David Kirby, he dies whilst I watch.

BLOOD

“Vitun homo” rings in my ears, like a choir of a thousand voices. Are they inside me, or some other place entirely? I can’t decide.

I’m on my hands and knees on the pavement.
It’s spring-winter, 1991.

The voice, which proves to be one voice, remains anonymous as I refuse to face the speaker. Whoever he is, he shall never see my face again.

I could easily have taken more blows, I could have kicked and hit back but then I’d be forced to see them, the other figures I sense nearby.

He, whoever he is, shall never see my face again. No-one shall.

It’s midnight, March 1991, ash grey ice and rotten snow. My spine shudders from a kick to the back. My lip swells, my mouth fills with blood.

The shame of having my innermost self dragged without warning onto the pavement is unbearable. How could he have seen me, when I don't exist, even for myself?

Whoever he is, he's everyone to me and no-one. No one and everyone to me.

But the pain gives way to something worse; an insight. No one must see me like this! How will I hide the wounds?! No one must see them! My parents least of all, they'll guess! Put two and two together, they'll realise, I'm sure of it... And they'll feel pity, or shame, or worse... Anything, but that!

My spine shudders from a kick to the back. My lip swells, my mouth fills with blood.

That which was still unknown is kicked back, further and further in. I am no one and everyone, everyone and no one, even to myself.

“Vitun homo” rings in my ears, a thousand-voiced choir welling up inside me.

I AM A PERFORMANCE

I'm an exaggeration.

I'm a strategy.

I am a surface.

I'm an aesthetic.

I'm a movement.

I am opposition.

I am friction.

I'm a colour.

I'm that which cannot be named.

I am a never-ending party.

I am politics.

I'm a victim.

I'm a perpetrator.

I am one with a view.

I am one with insight.

I'm visible.

I
ADDRESS
YOU

I blend in.

I am a flag.

I'm a show.

I'm a spectacle.

I am a performance.

(Too much, you say? Yet this too much is still not enough.)

YOU TOOK THE LIGHTNESS FROM ME

You devil's work, you nature's whim, I curse you now as then.

You took the lightness from me, the heat that flows within, the gift, the knack to give my all.

You devil's work, you nature's whim, why need we play your fatal game? Swollen glands from a single kiss, a fever merely from a thought.

You ruptured membrane's madness, hysteria made flesh. You plagued our simple pleasure,

gave throat to fevered thoughts. You devil's work, you nature's whim, come you never here again.

UNFORTUNATELY, I CANNOT TRUST YOU

Unfortunately, I cannot trust you. The structures you've created hold no place for me. I cannot lean on anything without risking a fall between cracks.

Therefore I must dictate every word, specify each detail, take nothing for granted nor leave it to chance.

My birth is a different beginning. The body has a given form but is otherwise unwritten

A child! The only word required. The structures shake, we lean and fall, yet all must vibrate at the cellular level.

Unfortunately, I cannot trust us.

So I must specify every detail, direct every happening, demonstrate and exaggerate. Take nothing for granted, nor leave it to chance.

At my school mirrors are placed in front of the class, we're free to choose which one to consult. We gaze into our mirror and imagine our possible futures.

We see ourselves, but also each other. Blood, sweat, tears, faeces and vomit, but also that

other human excretion, love. Someone asks,
what are our organs for?

Unfortunately, I cannot trust you.

Therefore I must direct and demonstrate, exaggerate and show. My wedding is the spectacle of spectacles. Everything natural is forbidden here, it is a Feast of the Unnatural. Here we celebrate the surface and the depth concealed, here's no bride nor groom, yet still the

bonds are tied. And the promise to bear you abides and abides.

When I grow old and can no longer dictate, I shall write down everything myself, as you see it here.

Damn he who dares look to the closet. I swear and curse. There's much desired and more to come. The structures shake, the cells too, we lean and fall.

When I die I'll lie naked in a glass coffin, my head on a silken pillow, in a cloud of hummingbirds. With the scent of carnations and a more bitter smell. No music, nor speeches, instead the sound of thunder.

Although I cannot trust you I am forced to even so.

LOVE

I know of a special kind of love.

It came to me once in a white coat, a stern face, and a title. I never knew it could look like that, that the sweetest words would be in Greek and Latin.

I'm sorry there's nowhere to sit, she said, but I have all the time it takes. You can rest in this blueprint here, follow the curve when you wish to leave. We shall never meet again, but ask away and we shall see.

I know of a special kind of love.

It is knowledge and enquiry, hypothesis and invention; for singles, pairs, groups, and gatherings. It is the right that is wrong, and the wrong that is right. It's the broadest kind of love that bubbles up through the ether, and when it settles, settles upon each of us in turn.

Knowledge as love, contentment as love. An enormous calculation that embraces us all whether we need it or not.

I know of the most special kind of love and it is this: I am you, and you are me, and we are here and now.

Carl Knif

COMPANY